

er at bestemme, naar de skulle betragtes som komne til Skade i Krigen, og naar de ikke skulle det. Denne Linie er meget vanskelig at drage. En Militair kan komme til Skade i Fredstid under samme Omstændigheder som i Krigstid, f. Ex. ved Uforsigtighed ved Betjeningen af Skytset, Haandgevaerer eller Kanoner. I disse Tilfælde kan han ligesaavel paadrage sig en Beskadigelse i Fredstid som i Krigstid, og uden at det skeer i Nærheden af Fjenden. Der opstaar da det Spørgsmaal: Skal det betragtes som en i Krig tilstødt Beskadigelse, og saaledes have Krav paa en større Pensionering, end en lignende Beskadigelse, naar den er paadragen ved Fredsøvelser? — ikke at tale om, hvad der nylig er anført, at Søetatens Tjeneste udenfor Fægtningen, i Fred og i Krig er væsentlig den samme. Jeg negter ikke, at det er vanskeligt at drage en Grænse imellem de Civile og de Militaire, uden at præjudicere enten den Ene eller den Anden. Der er vistnok ofte mange Civile, f. Ex. de til Brandvæsenet og de til Politiet henhørende Betjente, som i Udførelsen af deres Embedspligter ere udsatte for lige saa store Farer som de Militaire i Fredstid, og som desuagtet ikke derfor have anden Adgang til Forsørgelse end den, der er udtalt i Pensionens § 3. Men det bliver da et Spørgsmaal, om disse civile Embedsmænd og Betjente ikke under saadanne Omstændigheder have Krav paa en større Forsørgelse end andre civile Embedsmænd, der, uden at udsætte sig for nogen Fare, paadrage sig en saadan Svaghed, at de derved blive udygtige til Tjenesten. Skal der imidlertid, imod min Formening, gjøres en Distinction imellem dem, der komme til Skade i Fredstid, og dem, der komme til Skade i Krigstid, troer jeg, det maa være den, at til den sidste Kategorie udtræves, at Legemsbeskadigelsen eller Svagheden er paadraget, medens den Paagjalvende er udsat for Anledning af Krig og staaer paa Feltfod. I § 14 er der udtalt, at der ved Fastsættelsen af Invalidforsørgelsens Størrelse skal blandt Andet tages Hensyn til Vedkommendes Nidkærlighed og Duelighed i Tjenesten. Det synes mig, at dette egentlig er at indføre et Motiv, der ikke ganske hører her-

hen, og som tyder paa, at Invalidforsørgelsen skulde betragtes ikke som en Forsørgelse, men tillige som en Belønning for udstaaet Nidkærlighed og Duelighed i Tjenesten. Det forekommer mig, at dette er at indblande et fremmed Element i Bestemmelserne om den Paagjalvendes Krav paa Pensionering. Udvalget har optaget under § 14 Officerer af Linien, faste Officerer af Søetaten og de af Kongen bestilte militaire Læger, men derimod ikke optaget andre til Mellemstaben henhørende militaire Embedsmænd, der vel kun sjældent ville være udsatte for den Fare, som Officerer eller Læger, men det kan dog ikke nægtes, at det er muligt, at de i Udførelsen af deres Pligter kunne komme indenfor Fjendens Ild, og kunne blive saarede. Desaaarsag havde jeg ønsket, at Udtrykkene være bleve stillede mere almindelige, og at de havde omfattet alle de til Mellemstaben henhørende Embedsmænd. I § 15 har Udvalget foreslaaet, at Ordet „civil“ i 2den Linie skulde forandres til „af Staten lønnet“. Jeg maa dog dertil bemærke, at Regjeringen har Adgang til at besætte flere af Communen lønede Bestillinger, med Militaire, som dog i saa Fald ogsaa maatte være indbefattede under denne Bestemmelse, hvisaarsag jeg vil henstille, om ikke den oprindelige Redaction kunde bibeholdes.

Schytte: Jeg erkjender saa dybt som Mogen her i Thinget den store Dygtighed og Omhu, hvormed Udvalget har behandlet denne Sag, og den Klarhed, hvormed Sagen fra saa mange Sider er belyst af den ærede Ordfører. Idet jeg nu er langt fra at ville gøre nogen Indvending imod hans Fremstilling eller mod de Principer, som i det Hele ere fulgte af Udvalget, tilstaaer jeg, at det er mig mindre behageligt, naar jeg dog alligevel, for, om jeg saa maa sige, at lette min Samvittighed, finder mig foranlediget til at yttre et Par Ord i Anledning af den Udskillelse, Udvalget har gjort paa Invalidler fra Krigen og udenfor Krigen, hvilken i sine Følger, saavidt jeg skjønner, kan medføre ikke liden Ubillighed. Jeg kan nemlig ikke komme paa det Rene med mig selv om, at den Analogie, som Udvalget har hentet fra den almindelige Pensionenslov til derefter at bestemme Forsørgelse af Invalidler uden-